

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 61.912/1/V
van 18 augustus 2017

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest
‘betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan
natuurbeheerplannen’

Op 18 juli 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 1 september 2017, ^(*) een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan natuurbeheerplannen’.

Het voorontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 8 augustus 2017. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Stephan DE TAEYE en Bert THYS, staatsraden, Bruno PEETERS, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Joke GORIS, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 18 augustus 2017.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het decreet van 9 mei 2014 ‘tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos’ voerde enkele wijzigingen door in het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (hierna: het Natuurdecreet), teneinde tot een grotere vereenvoudiging en integratie te komen van de regelgeving inzake natuurbehoud en -beheer. Aldus werd het concept van “geïntegreerd natuurbeheer” geïntroduceerd, met hieraan gekoppeld de figuur van een “natuurbeheerplan”. Dit bevat de concrete doelstellingen en maatregelen voor het natuurbeheer van het terrein waarop het beheerplan betrekking heeft.

Het gewijzigde Natuurdecreet onderscheidt vier types van terreinen: type één beoogt het behouden van de aanwezige natuurkwaliteit, type twee beoogt het bereiken van een hogere natuurkwaliteit, type drie beoogt het bereiken van de hoogste natuurkwaliteit en type vier zijn de erkende natuurreservaten (artikel 16*ter*, § 1, Natuurdecreet).

Met het om advies voorgelegde ontwerp van decreet wenst het Vlaamse Gewest door het invoeren van fiscale voordelen nog meer eigenaars te stimuleren om vrijwillig een natuurbeheerplan te sluiten. Het ontwerp voorziet daarom in een fiscaal voordeel, bestaande uit een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de onroerende voorheffing, de erfbelasting, de schenkbelasting en de verkooprechten gekoppeld aan het sluiten van een natuurbeheerplan. Volgens de memorie van toelichting bij het voorontwerp wordt dit voordeel omgezet in een (fictieve) subsidie en blijft het behouden indien gedurende een periode van 24 jaar een natuurbeheerplan van kracht is voor het onroerend goed waarop het fiscaal voordeel betrekking heeft. Indien in de loop van deze 24-jarige periode het natuurbeheerplan wordt opgeheven of het beheer ervan wordt overgenomen door de Vlaamse Regering, zal het toegekend fiscaal voordeel worden teruggevorderd *a rato* van de nog resterende periode van 24 jaar. De met het ontwerp beoogde fiscale voordelen zijn complementair aan de mogelijkheid om subsidies te verkrijgen voor het voeren van een geïntegreerd natuurbeheer.²

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Zie het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de subsidiëring van de planning, de ontwikkeling en de uitvoering van het geïntegreerd natuurbeheer’, waarover de Raad van State op 4 juli 2017 advies 61.547/1 verleende.

BEVOEGDHEID

3. De steller van het ontwerp ontleent zijn bevoegdheid aan artikel 3, eerste lid, 4°, 5°, 6° en 8°, en artikel 4, § 1 en § 2, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, zoals laatst gewijzigd bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘tot hervorming van de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, tot uitbreiding van de fiscale autonomie van de gewesten en tot financiering van de nieuwe bevoegdheden’. Op basis van de genoemde bepalingen kan het Vlaamse Gewest autonoom de tarieven, de heffingsgrondslag en de voordelen bepalen voor voornoemde belastingen en rechten.

ALGEMENE OPMERKING

4. In de ontworpen regeling wordt een fiscale vrijstelling omgezet in een fictieve subsidie. Dergelijke techniek is weinig gebruikelijk en roept bovendien diverse vragen op die aan de gemachtigde werden voorgelegd.

4.1. Aan de gemachtigde werd gevraagd waarom de stellers van het ontwerp ervoor hebben gekozen om de vrijstelling te kwalificeren als een subsidie en of dergelijke kwalificatie eigenlijk niet neerkomt op een *contradictio in terminis* aangezien een subsidie toch veronderstelt dat er een fiscale schuld is en het ontworpen systeem voorziet in een vrijstelling en dus als uitgangspunt heeft dat er niets verschuldigd is. In aansluiting hierop rijst bij de Raad van State, afdeling Wetgeving, de vraag of het niet logischer zou zijn om het fiscaal voordeel op te vatten als een voorwaardelijke vrijstelling, waarbij de vrijstelling ongedaan gemaakt wordt wanneer niet of niet langer aan de gestelde voorwaarden is voldaan. Nu lijkt immers in de ontworpen regeling het procedé van de subsidie een omweg uit te maken die erop neerkomt dat twee technieken – die van de vrijstelling en die van de subsidie – op een oneigenlijke wijze met elkaar worden gecombineerd.

De gemachtigde antwoordde:

“Het betreft geen effectieve subsidie, maar inderdaad een fictieve. Als de voorwaarden niet voldaan zijn, is er immers geen sprake meer van een fiscale vrijstelling, maar moet het genoten fiscaal voordeel juist terug in de Vlaamse schatkist geraken. Daar het agentschap Natuur en Bos het best geplaatst is om de controle van de voorwaarden te doen, is het logisch dat er een omzetting is van de vrijstelling naar een fictieve subsidie. Bij een eventuele terugvordering is er dan geen sprake meer van een geldende fiscale vrijstelling maar van een (deels) terug te vorderen subsidie. De voorgenomen vrijstelling verloopt via dezelfde techniek als de vrijstelling van bossen ingevoerd met ingang van 1 januari 2003 via artikel 55^{quater} van het Wetboek der successierechten, thans artikel 2.7.6.0.3 VCF en levert geen problemen op.”

De door de gemachtigde verstrekte uitleg ten spijt is het niet geheel duidelijk hoe en wanneer de omzetting van de fiscale vrijstelling in een subsidie gebeurt. Waar in de tekst van het ontworpen artikel 16^{septies decies} van het Natuurdecreet (artikel 4 van het ontwerp) melding wordt gemaakt van de woorden “worden geacht” als subsidie te zijn verleend, wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp het woord “omzetting” gebruikt. Het begrip “omzetten”

veronderstelt dat hetgeen wordt omgezet – *in casu* de vrijstelling – voorafgaat aan de omzetting. De woorden “worden geacht” als subsidie te zijn verleend, refereren echter veeleer aan een (her)kwalificatie *ab initio* van de vrijstelling als een subsidie. Beide omschrijvingen hebben m.a.w. inhoudelijk niet eenzelfde connotatie.

4.2. De kwalificatie als (fictieve) subsidie brengt bepaalde juridische implicaties met zich op diverse andere vlakken die verschillen van die van het regime van de fiscale vrijstelling. Ernaar gevraagd of hiermee rekening is gehouden, deelde de gemachtigde het volgende mee:

“Net zoals bij de invoering van de voormelde gelijkaardige vrijstelling voor bossen werd rekening gehouden met de implicaties van de kwalificatie als subsidie en vormt dit geen probleem met betrekking tot onder meer de bevoegde rechtbanken, kwalificatie of bestemming van de teruggevorderde middelen, regelgeving rond interesten en de bezwaarprocedure voorzien in de VCF.”

Het aangehaalde antwoord is niet van aard om iedere onduidelijkheid te verhelpen. Zo lijkt bijvoorbeeld uit het antwoord van de gemachtigde te moeten worden afgeleid dat de rechtbank van eerste aanleg die overeenkomstig artikel 569, eerste lid, 32°, van het Gerechtelijk Wetboek, bevoegd is om kennis te nemen “van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet” die bevoegdheid verliest omdat het *in casu* niet meer om een fiscale vrijstelling, maar om een subsidie zou gaan. Vraag is of dergelijke conclusie wel degelijk correct is.

4.3. Overeenkomstig artikel 172, tweede lid, van de Grondwet kan geen vrijstelling van belasting worden ingevoerd dan “door een wet”. De ontworpen regeling voorziet in een vrijstelling die aan voorwaarden is gekoppeld, waaronder de goedkeuring van een natuurbeheerplan. Die goedkeuring gaat echter niet uit van de bevoegde wetgever, zijnde *in casu* de decreetgever. De gemachtigde situeerde de ontworpen regeling ten aanzien van het legaliteitsbeginsel zoals dit voortvloeit uit artikel 172, tweede lid, van de Grondwet als volgt:

“Het leidt geen twijfel dat de vrijstelling zelf wordt ingevoerd bij wet, met name via het voorliggende ontwerpdecreet. Op dat vlak wordt dus duidelijk gehandeld in overeenstemming met het legaliteitsbeginsel als vervat in artikel 172 van de Grondwet. De regeling in het voorliggende decreet voorziet inderdaad dat het bestaan van een goedgekeurd natuurbeheerplan geldt als voorwaarde om in aanmerking te komen voor de vrijstelling. Die voorwaarde moet worden gezien als een feitelijk element dat moet aanwezig zijn om van de vrijstelling te kunnen genieten, en dat feitelijk element (er bestaat een goedgekeurd natuurbeheerplan of er bestaat geen goedgekeurd natuurbeheerplan) wordt duidelijk weergegeven in de decreettekst zelf. Dat de loutere bestuurshandeling van de administratieve goedkeuring van een natuurbeheerplan op zich niet door de decreetgever gebeurt, doet geen afbreuk aan het feit dat de voorwaarde zelf van het bestaan van een goedgekeurd natuurbeheerplan op zich wel in het ontwerpdecreet is weergegeven. Dat een bepaald feitelijk element op zichzelf niet geheel binnen de macht van de decreetgever ligt op een wijze zoals vermeld in de vraag, is o.i. geen probleem, zo lang het feitelijk element op zich maar duidelijk beschreven is door de decreetgever, wat hier het geval is. De regeling inzake natuurbeheerplannen kent een duidelijk en uitvoerige decretale basis in hoofdstuk IV, afdeling 2 (artikel 16*bis* – 16*duodecies*) van het natuurdecreet van 21 oktober 1997. Verdere uitvoering van die bepalingen vond plaats via het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuureservaten (nog niet gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad*). Het is te verantwoorden dat het toekennen van de vrijstellingen in kwestie gekoppeld

wordt aan het bestaan van een goedgekeurd natuurbeheerplan. Een goedgekeurd natuurbeheerplan is het centrale aanknopingspunt in de hele regeling inzake geïntegreerd beheer ten behoeve van het natuurbehoud (waar de vrijstellingsregeling in het ontwerpdecreet deel van uitmaakt). Het beschikken over een goedgekeurd natuurbeheerplan en het correct uitvoeren van dat natuurbeheerplan is de wijze bij uitstek om tot uiting te brengen dat er aan natuurbeheer wordt gedaan op een zodanige wijze dat het kan worden verantwoord dat bepaalde fiscale vrijstellingen kunnen worden voor toegekend als men dat beheer op die wijze uitvoert.”

4.4. Het fiscaal voordeel bestaat uit een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de erfbelasting, de schenkbelasting, de verkooprechten of de onroerende voorheffing. Uit de artikelen 4 tot 7 van het ontwerp en uit de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet moet evenwel worden afgeleid dat de onroerende voorheffing niet valt onder de regeling inzake de omzetting van het fiscaal voordeel van de vrijstelling in een fictieve subsidie. De gemachtigde verklaarde de afwijkende regeling met betrekking tot de onroerende voorheffing als volgt:

“In tegenstelling tot de andere belastingen waarvoor er een vrijstelling wordt voorzien is de onroerende voorheffing een belasting die jaarlijks wordt geheven. Voor deze vrijstelling is het dus mogelijk om jaarlijks te evalueren als er nog voldaan wordt aan de voorwaarde van het bestaan van een goedgekeurd natuurbeheerplan. Daarom werd ervoor gekozen om deze vrijstelling op een andere manier toe te kennen.”

4.5. Rekening houdend met de *sub* 4.1 tot 4.4 geschetste vragen waartoe de in het ontwerp geregelde omzetting van een fiscale vrijstelling naar een fictieve subsidie kan aanleiding geven, doen de stellers van het ontwerp er goed aan om de memorie van toelichting bij het ontwerp aan te vullen met een nadere verantwoording en verduidelijking van de gehanteerde techniek van omzetting. Deze suggestie wint aan relevantie in het licht van de vragen die ook nog na de verduidelijking door de gemachtigde kunnen blijven rijzen.

VORMVEREISTEN

5. Ongeacht of het in het ontwerp geregelde fiscaal voordeel wordt opgevat als een vrijstelling of als een fictieve subsidie rijst de vraag of het betrokken voordeel niet moet worden gekwalificeerd als “staatssteun” in de zin van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie die, behoudens zo deze onder één van de vrijstellingscategorieën zou vallen, bij de Europese Commissie dient te worden aangemeld.

De gemachtigde verschafte in dit verband de volgende toelichting:

“De steunmaatregelen zoals voorzien in het decreet betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan natuurbeheerplannen (hierna: het fiscaaldecreet) zijn geen staatssteun in de zin van artikel 107 (1) VWEU.

Op basis van artikel 107 (1) VWEU maakt een overheidsmaatregel verboden staatssteun uit indien de maatregel aan vier cumulatieve voorwaarden voldoet:

1° de maatregel dient door de Staat of met staatsmiddelen te worden bekostigd;

2° de maatregel dient een economisch voordeel toe te kennen waardoor bepaalde ondernemingen of producties worden begunstigd;

3° de maatregel dient selectief te zijn;

4° de maatregel moet het handelsverkeer tussen lidstaten ongunstig beïnvloeden en de mededinging op de interne markt verstoren of dreigen te verstoren.

De steunmaatregelen in het fiscaaldecreet voldoen ten minstens niet aan de volgende elementen in de zin van art. 107 (1) VWEU:

1° er is geen sprake van ondernemingen of een economische activiteit;

2° er wordt geen economisch voordeel toegekend;

3° er is geen sprake van selectiviteit;

4° er is geen effect op het handelsverkeer of de mededinging tussen de lidstaten.

Meer in detail geeft dit de volgende replek:

1° geen onderneming en geen economische activiteit

In dit kader dient gewezen te worden naar de vaste rechtspraak volgens welke eenzelfde entiteit voor sommige activiteiten wel en voor andere niet als onderneming wordt aangemerkt. De kwalificatie als niet-economische activiteit of als economische activiteit moet voor elke door een bepaalde entiteit uitgeoefende activiteit afzonderlijk gebeuren³. De Europese Commissie heeft deze rechtspraak in haar Mededeling van 11 januari 2012 betreffende de toepassing van de staatssteunregels van de EU op de voor het verrichten van diensten van algemeen economisch belang verleende compensatie bevestigd: ‘Wanneer een entiteit als onderneming wordt aangemerkt houdt dit steeds verband met een specifieke activiteit. Een entiteit die zowel economische als niet-economische activiteiten verricht, dient alleen ten aanzien van de economische activiteiten als onderneming te worden aangemerkt.’ De Europese Commissie heeft deze stelling in haar Mededeling van 19 juli 2016 betreffende het begrip ‘staatssteun’ in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, voor wat betreft activiteiten i.k.v. natuurbehoud uitdrukkelijk herhaald:

‘33. [...] Europa’s rijke natuurlijke erfgoed, met inbegrip van het behoud van biodiversiteit, habitats en soorten, biedt verdere waardevolle voordelen voor de samenlevingen in de Unie.

34. Gezien hun bijzondere karakter kunnen bepaalde activiteiten op het gebied van cultuur en instandhouding van cultureel en natuurlijk erfgoed op niet-commerciële wijze worden georganiseerd en dus niet-economisch van aard zijn. Overheidsfinanciering van die activiteiten vormt dan ook mogelijk geen staatssteun. De Commissie is van mening dat overheidsfinanciering van een activiteit op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed die kosteloos toegankelijk is voor het brede publiek, een zuiver maatschappelijke en culturele doelstelling dient die niet-economisch van aard is. Evenzo doet het feit dat bezoekers van een culturele instelling of deelnemers aan een activiteit op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed, met inbegrip van natuurbehoud, die openstaat voor het brede publiek, een financiële bijdrage moeten leveren die slechts een fractie van de reële kosten dekt, niet af aan het niet-economische karakter van die

³ Voetnoot 1 in het antwoord van de gemachtigde: Decision of 12 September 2013, case T-347/09, Germany/Commission, 28 and 34.

activiteit, omdat die bijdrage niet kan worden beschouwd als een echte vergoeding voor de geleverde dienst.

[...]

37. In gevallen waarin een entiteit culturele activiteiten of activiteiten op het gebied van instandhouding van erfgoed uitoefent, waarvan sommige niet-economisch zijn in de zin van de punten 34 en 36 en andere economisch, zal de overheidsfinanciering die zij ontvangt alleen in zoverre onder de staatssteunregels vallen als deze de kosten dekt die aan de economische activiteiten verbonden zijn.⁷

De fiscale gunsten worden toegekend in het geval dat een goedgekeurd natuurbeheerplan bestaat of wanneer de intentie bestaat tot opmaken en laten goedkeuren van een natuurbeheerplan. Een natuurplan (type 1 tem 4) heeft geen economisch karakter. Er wordt geen steun verleend voor de economische functie van het terrein. De fiscale voordelen omvatten geen kosten verbonden aan economische activiteiten en kunnen derhalve niet onder de regels inzake staatssteun vallen.

2° geen economisch voordeel

De fiscale gunsten vormen louter een compensatie voor de uitvoering van openbare dienstverplichtingen, nl. natuurbehoud/beheer. Op de eerste plaats heeft het Hof van Justitie in het Altmark-arrest geoordeeld dat een maatregel die voorziet in de compensatie voor een dienst van algemeen economisch belang, geen economisch voordeel toekent en dus geen staatssteun oplevert indien aan vier cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. 'de begunstigde onderneming moet daadwerkelijk belast zijn met de uitvoering van openbare dienstverplichtingen en deze verplichtingen moeten duidelijk zijn afgebakend;

2. de parameters op basis waarvan de compensatie wordt berekend, moeten vooraf op objectieve en doorzichtige wijze zijn vastgesteld;

3. de compensatie mag niet hoger zijn dan nodig is om de kosten van de uitvoering van openbare dienstverplichtingen geheel of gedeeltelijk te dekken, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van die verplichtingen;

4. wanneer de met de uitvoering van openbare dienstverplichtingen te belasten onderneming in een concreet geval niet wordt gekozen in het kader van een openbare aanbesteding, waarbij de kandidaat kan worden geselecteerd die deze diensten tegen de laagste kosten voor de gemeenschap kan leveren, moet de noodzakelijke compensatie worden vastgesteld op basis van de kosten die een gemiddelde goed beheerde en afdoende uitgeruste onderneming zou hebben gemaakt.⁴

Onder het toepassingsgebied van het fiscaaldecreeet wordt geen voordeel toegekend in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU. De fiscale gunsten worden toegekend i.k.v. natuurbehoud/beheer, zoals reeds aangegeven, een openbare dienstverplichting. De parameters op grond waarvan de fiscale gunsten worden berekend, worden op voorhand op een objectieve en transparante wijze vastgesteld: het fiscaaldecreeet bevat de vrijstelling om onder meer de erfbelasting en schenkbelasting te betalen, hierbij wordt het bedrag van de vrijstelling duidelijk bepaald (vaste percentages). Bovendien zijn de vrijstellingen beperkt tot 50, 75 of maximaal 100% van de verschuldigde belastingen, en dus nooit meer dan het werkelijke bedrag van de belastingen.

⁴ Voetnoot 2 in het antwoord van de gemachtigde: Zaak C-280/00, arrest van 24 juli 2003, Altmark Trans GmbH en Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, Jurispr. 2003, blz. I-7747, punt 95.

3° geen selectiviteit

Alleen maatregelen die op een selectieve wijze aan bepaalde ondernemingen of categorieën van ondernemingen of bepaalde economische sectoren/producties een voordeel toekennen, vallen onder het begrip steun. Om te gelden als steunmaatregel in de zin van artikel 107 VWEU dient de steunmaatregel m.a.w. een selectieve werking te hebben. Alle fiscale gunsten zoals voorzien in het fiscaaldecreet zijn gelijk en toegankelijk voor eenieder. De omvang van deze fiscale gunsten varieert in functie van de engagementen ten behoeve van het natuurbehoud/beheer en een verhoogde natuurkwaliteit die de belastingplichtige bereid is aan te gaan. De vrijstellingen zoals voorzien in het fiscaaldecreet kunnen derhalve niet als selectieve maatregelen worden beschouwd.

4° geen effect op het handelsverkeer of de mededinging tussen de lidstaten

In haar Mededeling van 19 juli 2016 betreffende het begrip ‘staatssteun’ in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie stelt de Commissie dat: ‘overheidsfinanciering voor gebruikelijke faciliteiten van infrastructuur (zoals restaurants, winkels of plaatsen voor betaald parkeren) die vrijwel uitsluitend voor een niet-economische activiteit wordt gebruikt, in de regel het handelsverkeer tussen de lidstaten niet beïnvloedt. Evenzo is de Commissie van mening dat overheidsfinanciering voor gebruikelijke faciliteiten die beschikbaar worden gesteld in het kader van niet-economische activiteiten op het gebied van cultuur en instandhouding van erfgoed (bijv. een winkel, café of garderobe tegen betaling in een museum), normaal gesproken geen invloed heeft op het handelsverkeer tussen de lidstaten.’

De fiscale gunsten worden toegekend in het geval dat een goedgekeurd natuurbeheerplan bestaat of wanneer de intentie bestaat tot opmaken en laten goedkeuren van een natuurbeheerplan. Een natuurplan (type 1 t.e.m. 4) heeft geen economische karakter. Er wordt geen steun verleend voor de economische functie van het terrein. De vrijstellingen hebben bijgevolg geen effect op het handelsverkeer of de mededinging tussen de lidstaten.”

ONDERZOEK VAN DE TEKSTArtikel 4

6. Uit de commentaar die in de memorie van toelichting bij artikel 4 van het ontwerp wordt gegeven, lijkt te moeten worden afgeleid dat het eerste verkennende deel van het natuurbeheerplan dient te worden goedgekeurd binnen één jaar nadat de subsidie is toegekend. Volgens de tekst van het ontworpen artikel 16*septies decies*, vijfde lid, van het Natuurdecreet, gaat het evenwel om een tweejarige periode. Volgens de “Algemene toelichting” in de memorie van toelichting bij het ontwerp wordt wel degelijk uitgegaan van een tweejarige periode. In ieder geval dienen de memorie van toelichting en de tekst van de ontworpen bepaling ter wille van de rechtszekerheid op dit punt eenvormig te worden gemaakt.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME